

Roman Treven (Nedelja)

Na prvi pogled Roman Treven nima veliko povezave s Koroško. A le na prvi pogled. Živi v Hotedršici v občini Logatec. Po izobrazbi je diplomirani inženir gozdarstva in obnovljivih virov. Trenutno je zaposlen v Zaposlitvenem centru Zarja 2, kjer je vodja in organizator dela invalidnim osebam. Koroška pa je njegova ljubezen, kamor rad prihaja, posebej v Tinje. Ker se zelo zanima za zgodovino, raziskuje okoliške kraje. Posebej ga je navdušila sv. Liharda.

»Prvič mi je o koroških Slovencih pripovedoval moj deda Franc Rupnik,« se spominja Roman Treven. Takrat je bil star okoli dvanajst let in odtlej ga je Koroška vedno bolj vznemirjala. »Pričel sem z branjem zgodovinskih člankov in knjig o zgodovini koroških Slovencev in jih tako počasi spoznaval in vzljubil. Tudi moji predniki so povezani s Koroško. Prababica Pavla Rupnik se je izobraževala pri šolskih sestrah v Št. Petru v Rožu. Pradedek Ivan Žust pa je zadnje dni svojega kratkega življenja nekaj časa preživel v vetrinjskem taborišču. Pred šestimi leti sem prek prijatelja, brata kapucina Mitja Ponikvarja, spoznal Jožeta Kopeiniga iz Tinj. Sprejel me je v Tinjski dom in tako sem pričel spoznavati Koroško na terenu.«

O sv. Lihardi Kamenski je bral Slomškov zapis v Drobtinica. »Zelo me je nagovoril tudi članek v Nedelji, ki ga je zapisal Bojan – Ilija Schnabl. Močno se me je dotaknila njena upodobitev v tinjski kapeli. Z velikim navdušenjem pa mi je o njej pripovedovala Ančka Fantič iz Kamna v Podjuni, Lihardina sorojakinja. Mislim, da je že dve leti tega, kar sem poromal v Kamen in bil priča blagoslovu kržljev, štručejev pred oltarjem sv. Liharde. Ta dan sem bil izredno ganjen nad lepoto tega starodavnega običaja.« Sveta Liharda Kamenska se ga je v prvi vrsti dotaknila zato, »ker je bila tako skrbna do naših prednikov, da so jo imenovali Usmiljena mati Slovencev. Predvsem pa me je ganila njena duhovna lepota, milina, pogum in zvestoba. Njena srčna skrb za reveže in bolne. Mislim, da je lahko še danes vzor in navdih.«

Roman Treven je izdal že tri pravljice, ki temeljijo na slovenskem ljudskem izročilu: Barbara, kje si?, Na Gregorjevo se ptičji ženijo in Lihardina gostija za pobalina. Slednja je izšla pri Mohorjevi tudi v nemščini v projektu SPread the Karawanks. S pravljico o sv. Lihari želi Roman sporočiti, »da nas lahko določene osebe ali lastne slabosti zapeljejo na stran poti. Ni prav, da s svojimi dejanji škodujemo bližnjim. Je pa zelo pomembno, da smo kljub svojim slabostim in napakam sprejeti. Šele ko smo sprejeti in ljubljeni v vsem, kar smo, lahko spoznamo svoje napake in se odpremo dobremu.«